

Πολλοί καταπιάνονται να γράψουν σκηνικό έργο δίχως τὸ θέμα τους νὰ εἶναι θεατρικό. Ἀπὸ ἀπλή ἐπιπολαιότητα κι ἀπὸ φιλοδοξία γιὰ θόρυβο, τὸ δηγηματάκι τὸ ἀδύναμο, τὸ παρυσιάζουνε μὲ τὸ φόρεμα τοῦ δράματου. Ἡ «Λολίτα» τοῦ κ. Β. Κολοκοτρώνη («Δρᾶμα εἰς πράξιν. Μετέχει τοῦ Ἄθερωφείου διαγωνισμοῦ») ποὺ παίχτηκε τὶς προχλλες στὴ «Νέα Σκηνή», πρῶτο ἐλάττωμα εἶχε τὴν ἐλλειψη ἀπὸ κάθε δραματικὸ ὑφάδι. Ὑστερα δὲν εἶχε διάλογο, ὄχι τεχνικό, μὰ ἔστωντας ὑποφερτό, δὲν εἶχε γοργάδα, πλέξιμο, ζετύλιμα, δὲν εἶχε τέλος. Κι ὁ μύθος ἀχνός : Ὁ Φίλιππος ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἀνταμώνει μ' ἑσπρα μαλλιά πιά τὴ Λολίτα, τὴν ἀγάπη τῆς νιότης του, παντρεμένη καὶ φτυχισμένη. Τῆς θυμίζει τὸν παλιὸ καιρὸ, πῶς τὴν ἀγαποῦσε καὶ πῶς ἀπὸ δειλία του δὲν τὴ ζήτησε σὲ γάμο. Ἡ Λολίτα τοῦ φανερώνει πῶς κι αὐτὴ τότες ἔθρεφε τὰ ἴδια αἰσθήματα γι' αὐτόνε, μὰ τῶρα τοῦ λέει πῶς αεῖναι ἀργά», καὶ φεύγει μὲ τὸν ἄντρα της.

Ὁ κ. Κολοκοτρώνης δὲ νοιώθει ἀπὸ σκηνικὴ τέχνη, οὔτε ἀπὸ ποίηση ζωῆς. Τὰ ἰδανικά του δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ λιμνιασμένα νερὰ τοῦ ἀστισμοῦ, ποὺ βαρξίνει τὸν τόπο μας καὶ τονὲ σέρνει στὸ πολιτικὸ καὶ πνευματικὸ χτικιό. Αἰσθήματα ξεζουμισμένα, χωρὶς τὴ φωτιά τοῦ καινούριου καὶ τοῦ πολεμικοῦ γιὰ ὅ,τι σφίγγει καὶ δυναστεύει τὴ ζωὴ καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀθρώπου, πῶς θέλουμε νὰ μᾶς παρυσιάσουν ἀγεράκι Τέχνης, καὶ νὰ μᾶς ἀγγίξουν τὴν καρδιά :